

ἀβροφροσύνη θὰ ὑπερτεροῦσε κατὰ τὴν περίπτω-
σιν ταύτην τὸν ἔρωτα. — Πλὴν οὐχὶ δι' ἄλλο
εἰμὴ ὅπως φριθῶ ταχύτερον εἰς τὸν τάφον.

Ἰγίαινε, ὕγίαινε! συγχώρε μοι γράφε μοι πί-
στευε ἐντελῶς τῷ Νικολίνῃ. Ἐγχειρίσατε αὐτῷ τὰς
ἀπαντήσεις ὅσον τάχος. Ἄσπασαι χιλιάκις ἐκ μέ-
ρους μου τὴν θεῖαν ἐκείνην κόρην. Παρακάλεσε
αὐτὴν νὰ περιπτυχθῇ τὸν ἀγαπητὸν μοι Σελίνῃ.
νὰ φιλήτῃ αὐτὸν χιλιάκις καὶ νὰ τῷ ἀπομάξῃ τὰ
δάκρυα τὰ ὁποῖα μόνος ἴσως χύνει εἰς τὴν μνήμην
μου. Τὴν Κυριακὴν σὲ περιμένα παρα τὰς ὄχθας τοῦ
Ἄρνου. Ἄν εὐρίσκομαι εἰς Φλωρεντιάν θὰ παρευρε-
θῶ ἐκεῖ.

Σὺ αὐτὴ μοι ἔλεγες ὅτι μὲ ἐθρήνει καὶ ὅτι . .
. . ὕγίαινε, ὕγίαινε. Συγχώρε μοι μὴ μὲ λησμο-
νῆς. Εἶμαι δυστυχῆς. Ἴσως δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον.

Πόσα πράγματα εἶχα νὰ σὲ εἶπω! Εἶμαι . . .
Ἄφες με, μετ' ὀλίγον ἀναχωρῶ. Αὖριον τίς οἶ-
δε ποῦ. ὁ φίλος σου.

Υ. Γ. Ἡθελον νὰ γράψω καὶ ἕτερόν τι. — Οἶμοι!
ἂν σὺ ἠδύνασο νὰ εἰσέλθης ἐδῶ, ἐντὸς τῆς ἐκ λύπης
πεπλανημένης καρδίας μου, δὲν θ' ἀπήγγελλον τὸ
ὄνομά μου τὰ χεῖλη σου χωρὶς νὰ μὲ θρηνῆς.

Σιωπῆ.

Δὲν ὑπάρχει θεραπεία. Ὀφείλω νὰ τὴν ἀφή-
σω. Ἄλλ' ἄς ἤμην τοῦλάχιστον βέβαιος . . . ὡ
πόσον ἡ μακαριότης τοῦ ν' ἀνταγαπᾶται τις δια-
γλυκαίνει οἰανδήποτε θλίψιν!

III

Δὲν φοβοῦμαι, ἀγαπητὴ φίλη, ὅτι δῆθεν μ' ἐλη-
σμονήσατε, διότι πιστεύω ὅτι καὶ ἂν πάντες οἱ
λοιποὶ μ' ἐλησμόνουν, σεῖς θὰ ἐνθυμῆσθε αἰετοῦ
τὸν φίλον σας. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, ὅτε ἀπαντῶ ἀγ-
γλον τινά, ἐπανερχόμενον ἐκ Φλωρεντίας, δὲν
παύω τοῦ νὰ τὸν ἐρωτῶ περὶ ὑμῶν, καὶ τινες, ἐν
οἷς αἱ δύο δεσποινίδες Βέρυ, μοι ἔδωκαν τσαύ-
τας πληροφορίες ὥστε παρηγοροῦμαι διὰ τὴν ση-
μερινὴν εὐτυχίαν σας, καὶ ἐγκαυχῶμαι προφητεύ-
σας ὅτι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ θὰ τηρήσῃτε ἐξίσου ψυχὴν
εὐγενῆ, ὡς καὶ ἐν ταῖς τοῦ βίου δυσμοιρίαις. Ἢδὴ
ἀγαπῶ νὰ διακόψω τὴν μακρὰν σιωπὴν, ἣν θέλει
ἀκολουθήσει ἴσως μακροτέρα, διότι δύναμαι νὰ
σὰς φέρω εἰς γνωριμίαν μετὰ δύο προσφιλῶν μοι
προσώπων, ἅτινα θέλουσι σὰς πληροφορήσει τὰ
τοῦ βίου μου. — Ὀνομάζονται κύριος καὶ κυρία
Ἄννα Βιλβραχάμ. Ὁ κύριος Βιλβραχάμ εἶναι μέ-
λος τοῦ Κοινοβουλίου, ἡ δὲ κυρία εἶναι θυγάτηρ
τοῦ λόρδου Φορτεσκύ, καὶ ἀνεψιὰ τοῦ περιπόστου
Πίτ καὶ τοῦ λόρδου Γρενβίλ.

Τὰς εἰδήσεις ταύτας δὲν σὰς μεταδίδω πρὸς
σύστασιν αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς πληροφориάν σας καὶ
θότι ἡ ἀνατροφή των καὶ ἡ φυσικὴ των ἐρασιμώ-
της συσταίνουσιν ἀναμφιβόλως αὐτάς· ἄλλως τε,
δὲν σκοπεύουσι νὰ διαμείνωσιν ἐν Φλωρεντίᾳ,
ἀλλὰ διευθύνονται κατ' εὐθείαν εἰς Νεάπολιν, ὅ-
που ἡ Κυρία Ἄννα ἐλπίζει ν' ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ κλί-
ματος τὴν ὑγείαν της, ἣν ἀπόλεσεν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἄν ὑμεῖς ἐν τῷ βραχυτάτῳ δικαστήματι τῆς
αὐτόθι διαμονῆς των φερθῆτε πρὸς αὐτάς περι-
ποιητικῆ καὶ φιλόφρων συσχετίζουσα αὐτάς μετὰ
τῆς κομητῆς Ἀλβάνη, οὐδὲν ἄλλο πράττετε, ἀγα-
πητὴ μοι φίλη, ἢ νὰ ἀνταποδώσῃτε ἐν μέρει τὰς
φιλοφροσύνας, ἃς αὐτὴ τε καὶ πολλοὶ τῶν συμπο-
λιτῶν της ἀπονέμουσι τοῖς Ἰταλοῖς — μάρτυς ὁ
μαρκήσιος Καππώνης. Ἰγίαινε. Ἄσπασαι καὶ πε-
ριπτύχθητι ἐκ μέρους μου τὸν υἱόν σας, — ὅστις
ἤδη θὰ ἦναι ὠραῖος ἀνὴρ, ἐνῶ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ γί-
νωμαι ἄσχημος γέρον.

Χαῖρε ἐκ ψυχῆς.

Ἐν Λονδίῳ, τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1819.

Ὁ Φίλος σας

Οὐγὸς Φόσκολος.

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ.

Ἰπάρχει εἰς τοὺς ἀγροὺς μικρὸν τι φυτὸν τὸ
ὁποῖον ἅμα ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἐνδυμά σου,
κολλᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἀποχωρίζεται πλέον·
τοιούτος εἶναι καὶ ὁ φλύαρος. Ἀποφεύγε τον ὅσω
δύνασαι, διότι ἂν πέσης ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του,
ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει! Ὁ φλύαρος εἶναι
φίλος ὅλου τοῦ κόσμου, διακρίσεις δὲν κάμνει.
Τὸν συναντᾷ πρώτῃ φοράν; τόσω χειρότερον,
θὰ ἀκούσῃς καὶ ἐν προοίμιον περιπλέον, παρ' ὅ,τι
οἱ φίλοι του. Τὸν βλέπεις καθ' ἐκάστην; ἀδιάφο-
ρον, αὐτὸς εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος, καὶ ἂν παρ'
ἐλπίδα δὲν εὖρη πρόχειρόν τι νέον, διηγεῖται τὰ
παλαιά. Εἰς ὅλα εἶναι ἐνήμερος καὶ τίποτε δὲν
διαφεύγει τῆς περιεργείας του.

Προχθὲς ἠτοίμαζόμην νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἰδοὺ ἀ-
νοίγει ἡ θύρα καὶ μοι παρουσιάζεται ὁ κύριος Ὠ-
μᾶς μειδιῶν, τρίβων τὰς χεῖρας καὶ ἀκονίζων τὴν
γλῶσσαν — Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι δὲν ἤλθον τόσας
ἡμέρας νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ, μοι λέγει, ἀλλ' εἶχαν
πολλὰς ἀσχολίας, διότι ἠναγκάσθην νὰ περιποιηθῶ
δύο ξένους ἐλθόντας πρὸ πέντε ἡμερῶν, ταῦς ὁ-

ποίους μὲν ἐσύστησε στενωῶς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξάδελφός μου· δὲν ἤξεύρω ἀν γινώριζήτε τὸν ἐξάδελφόν μου, σὰς βεβαίω ὅμως ὅτι εἶναι ἐξαιρετός νέος, καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ κορδίζει πολλά χρήματα. Ἄ αὐτὸ τὸ ἐμπόριον εἶναι τυχερὴν πράγμα· μίαν φοράν ἤμην εἰς τὴν Σμύρνην καὶ ἠγόρασα δέκα ὀκάδας καπνοῦ, κατὰ παραγγελίαν ἐνὸς στενοῦ μου φίλου, θὰ τὸν γνωρίζετε βεβαίως, τοῦ κυρίου Μελισσουργοῦ· ὁ καὶ μένος ἀπέθανε! ἀλλὰ τί τοῦ πταίω; ἐγὼ τοῦ τὸ ἔλεγα, θὰ πάθης ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν σου, καὶ τρώντι μίαν ἡμέραν ἐμβαίνει εἰς τὴν θάλασσαν ἰδρωμένος καὶ μετὰ ἔνδεκα μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας ἀποθνήσκει φθισικός· πόσα καὶ πόσα ἐξώδυσεν εἰς ἰατροὺς καὶ εἰς ταξείδια! ἀλλ' ὅλα εἰς μάτην. Ἄλλοίμονον ὅταν πέσῃ τις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰατρῶν! ἐγὼ ἐγνώρισα ἕνα ἐμπειρικὴν ὅστις ἔβαζε τὰ γιγκλιὰ εἰς τὸν καλλίτερον ἐπιστήμονα, ἤξευρε μάλιστα τὸ μυστικὸν νὰ θεραπεύῃ τὸ ἄσθμα ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀλλ' οἱ ἐξοχώτατοί μας ἰατροὶ δὲν καταδέχονται νὰ προσέξουν εἰς τοὺς ἐμπειρικούς. . . . — Κύριε Θωμᾶ, τί ὥρα κάμνετε, σὰς παρακαλῶ; διότι εἰς τὰς δύο θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον. — Ὡ, μέχρι τῶν δύο ὥρῶν ἔχομεν εἰσέτι δεκάτ' ἡμέρας, ὅχι, ὅχι, ἔσφαλον, δεκαεννέα, διότι μένω ὀπίσω τρία λεπτά. Χθὲς τὸ ἔσπερξ ἐλησμόνησα νὰ κορδίσω καὶ τὸ ὄρολόγιόν μου ἐστάθῃ· θὰ μ' ἐρωτήσητε πῶς ἐλησμόνησα τοιοῦτον πράγμα ἐγὼ ὁ τόσῳ τακτικός. Τρώντι εἶναι περιεργον, διότι ποτὲ δὲν λησμονῶ τίποτε· ἔχω, βλέπετε, προσδιωρισμένας τὰς ὥρας μου, καθὼς καὶ τὰ πράγματά μου τακτοποιημένα· τὸ ἔσπερξ πρὶν κοιμηθῶ θὰ βάλω ἐκεῖ τὸ μαנדύλι μου, ἐδῶ τὸ ὄρολόγιόν μου, ἀφοῦ πρῶτον τὸ γυρίσω, ὑστερον θὰ πῶ τὸ χμαίμηλόν μου, διότι πρέπει νὰ ἤξεύρετε ὅτι ἐγὼ πίνω τακτικῶς τὸ χμαίμηλον. . . — Κύριε Θωμᾶ, παρῆλθε τὸ τέταρτον καὶ θὰ μὲ συγχωρήσητε νὰ ὑπάγω. — Ἀμέσως καταβαίνομεν μαζ', διότι καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον, ὥστε καθ' ὁδὸν σὰς διηγοῦμαι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τὴν ὁποίαν σὰς διέκοψα, δηλαδὴ περὶ τῶν δύο ξένων τοὺς ὁποίους μοὶ ἐσύστησεν ὁ ἐξάδελφός μου. Κτελέυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. . . τῆς . . . τοῦ . . . ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα, ὦ δυστυχί! δὲν ἔχω μνημονικόν, μοὶ ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι. Τώρα νὰ σὰς παραστήσω ποῦ εὐρίσκειται αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον· γινώριζετε βεβαίως τὴν ὁδὸν φιλελλήνων, λοιπὸν ὅταν φθάσητε εἰς τὴν Ῥωσικὴν

ἐκκλησίαν. . . Ἀληθινὰ, εἶπα Ῥωσικὴν καὶ ἐνθυμήθητε νὰ σὰς ἐρωτήσω κάτι τι. Δὲν μοὶ λέγετε, ὑπήγατε ποτὲ εἰς τὴν Ῥωσίαν; — Ὁχι, κύριε Θωμᾶ, διότι οἱ Ῥῶσοι εἶναι φλύαροι καὶ τοὺς φλύαρους ἀνθρώπους ἐγὼ τοὺς ἀποστρέφομαι καὶ τοὺς ἀποφεύγω — Εἰς αὐτὸ συμφωνοῦμεν πληρῆστατα, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ὑποφέρω τὰς φλυαρίας, ἀλλὰ σὰς ἐρωτήσω, ἐπειδὴ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔχετε ἕνα κάποιον ἀέρα Ῥωσικόν. . . ὦ! ὦ! — Τί ἐπάθετε, κύριε Θωμᾶ; — Μὲ κατέλαβε ἐξαίφνης ὀξύτατος πόνος εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὴν κοιλίαν. — Τότε μὴ χάνετε καιρὸν, ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ βάλετε μερικά καταπλάσματα· σὰς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ ἐξέλιθητε ἐκ τῆς οἰκίας σας ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον — Δόξα τῷ Θεῷ παρῆλθεν, ἦτο πόνος στιγμιαίος καὶ προῆλθεν ἀπὸ τὸ φαγητόν. Χθὲς εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνεκάλυψα φασούλια καλόβραστα, καὶ σήμερον εἰς τὸ πρόγευμα ἔφαγον δύο πινάκια πλήρη καὶ ὀλίγον αὐγοτάραχον, τὸ ὁποῖον ἔφερα πρὸ δύο ἐτῶν ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον ὅτε ἡμῖν ἐκεῖ ἔπαρχος. . . ἀνεγνώσατε ποτὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου; . . .

Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου· ὤρμησα λοιπὸν τότε καὶ ἐγὼ γενναίως, καὶ ἀναμιχθεὶς εἰς τὸ πλῆθος τὸ συνωθούμενον εἰς τὸ προαύλιον, ἐλυτρώθητε τέλος πάντων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀλιτηρίου Θωμᾶ, ἐξακολουθοῦντος νὰ φωνάζῃ «Κύριε, ἐδῶ εἶμαι νὰ μὴ χαθῶμεν! . . .»

Θ.* *

**Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.**

Ἡ παρελθούσα πέμπτη (2 μαρτίου ν. ε.) ὑπῆρξεν ἡ λαμπροτάτη καὶ ἐπισημοτάτη τῶν ἡμερῶν, ὅσαι ἐφαίδρυνάν ποτε τὰ τε ὄμματα καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐχομένων καὶ μοχθούντων ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν. Πρώτην φοράν ἀπὸ μιᾶς χιλιετηρίδος ἐτελέσθη δημοσίᾳ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ἡ θεία μυσταγωγία ὑπὸ ἱερέως τῆς Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Πρώτην ἤδη φοράν ἀπὸ τοῦ μεγάλου Σχίσματος ἐψάλη ἐν Νέα Ἰόρκῃ τὸ ἱερὸν τῆς πίστεως σύμβολον καὶ ἐν τῇ ἀγγλικῇ γλώσσῃ ἄνευ τῆς προσθήκης «καὶ ἐκ τοῦ Ἰού» (Filioque) Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ ναῷ, ἔνθα ταῦτα ἐγένοντο πρὸ μεσημβρίας, παρέστη κατὰ τὴν ἐσπέραν εἰς ἐπίσκοπος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας